

proto čin neb opomenutí osoby úplně spité za zločin se nepřičítá. Není proto vnitřního rozporu mezi výrokem nalézacího soudu, že stěžovatel byl v době spáchání trestného činu úplně spit a tím, že nalézací soud zjišťuje, že stěžovatel vyhrožoval Z-ovi v úmyslu, by ho uvedl ve strach a nepokoj. Jelikož rozporu mezi oběma výroky není, nebylo zapotřebí uvést důvodů, z nichž nalézací soud přes výrok onen dospěl k výroku tomuto. Zřejmě bezdůvodnou je další výtku, že nalézací soud neuvádí důvodů, z nichž výhrůžku úplně zpitého stěžovatele považuje za způsobilou, vzbuditi důvodnou obavu, a z nichž zejména má za to, že Z. mohl se obávat, že stěžovatel netoliko mu natluče, nýbrž ho zabije. Nalézací soud opírá výrok, že Z. měl strach, že stěžovatel mohl by provést čin, jímž mu pohrozil, totiž že ho zabije, dle rozhodovacích důvodů předpokladem, že Z. byl bezbranným, a že chováním dělníků, zejména výhrůžkou stěžovatelovou byl uveden v nepokoj. Tím nalézací soud poukazuje zřejmě ku předchozím zjištěním, že stěžovatel a jeho společníci vráželi lokty do Z-a, že mu sprostě vynadali, že šli za ním, že mávali holemi, že ho stěžovatel popadl za rameno, že ho držel a vyhrožoval, »co bys teď mohl dělati, český pse, kdybychom tě teď zabili.« Tím jsou, a to dosti přesvědčivě, odůvodněny oba výroky shora zmíněné. Dlužno zejména přisvědčiti nalézacímu soudu, odvozuje-li ze skutečnosti, že Z. očekával uskutečnění zla, jímž bylo hrozeno, z důležitosti tohoto zla, z bezbrannosti Z-a a z dřívějšího chování stěžovatele a jeho společníků způsobilost výhrůžky, vzbuditi důvodnou obavu. Závěru na tuto způsobilost výhrůžky nebrání ani skutečnost, že pachatel byl úplně zpit, ani, že Z. šel klidně dále, a sice kus vedle pachatele, ani, že pachatel pak prosil o prominutí. Opilost ubírá ovšem člověku sil a pevného postoje a ulehčuje takto obranu proti útokům osoby zpité; ubírá však opilému také klidnou rozvahu a schopnost poznati, jaké následky mohou povstati z toho neb onoho útoku, činí ho popudlivějším a odvážnějším a svádí ho, aby při obranných činech osoby, na niž útočí, od útoku neustal, nýbrž útok stupňoval. Opilost stěžovatele — útočníka — nezbavila proto výhrůžku způsobilosti, vzbuditi důvodnou obavu, nýbrž činila naopak obavu spíše ještě důvodnější, to tím více, že ve společnosti stěžovatelově byli dva jiní muži, o nichž, třeba že se výhrůžky samé nesúčastnili, bylo Z-ovi vzhledem k dřívějšímu jejich chování předpokládati, že jsou se stěžovatelem za jedno a po případě stěžovatelů přispějí na pomoc. Způsobilost pohrůžky, vzbuditi důvodnou obavu, dlužno pak posuzovati dle okolností, jaké tu byly v době, kdy bylo hrozeno. Z ustanovení druhého odstavce § 100 tr. zák., že delší trvání trapného stavu, násilím anebo nebezpečnou pohrůžkou vyvolaného, podmiňuje vyšší sazbu trestní, plyne, že skutková podstata § 99 tr. zák. není vyloučena tím, že strach a nepokoj po krátké době pominuly; nezáleží proto na tom, že po výhrůžkách Z. šel nějaký kus cesty klidně se stěžovatelem, který ho při tom prosil o prominutí, poukazuje na svoji opilost; pozdější tyto okolnosti jsou tím lhostejnější, kdyžť nalézací soud zjišťuje, že teprve k domluvám Z-a stěžovatel dal se ukonejšiti a muži upustili od Z-a.

Čís. 880.

Neoprávněné přisvojení si součástek výzbroje a výstroje vojenské v době převratové jest krádeží.

(Rozh. ze dne 8. června 1922, Kr I 553/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. února 1921, jímž obžalovaný byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171 a 173 tr. zák. a zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 a), b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Proti odsouzení pro zločin krádeže namítá zmateční stížnost dle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že zjištěné jednání obžalovaného nezakládá ani po objektivní ani po subjektivní stránce skutkové podstaty tohoto zločinu; nelze prý posuzovati majetkové delikty v době revolučního převratu tak jako v dobách normálních; nelze prý shledávati krádeže v tom, že obžalovaný v době státního převratu, když se rozpadly fronty, ujel domů ve vojenské uniformě a s věcmi, které náležely k jeho vojenské výzbroji. To se dělo tenkrát všeobecně, a vojáci nemohli ani jinak jednat, ježto neměli občanských obleků. Poněvadž nebyl obžalovaný cestou z fronty přes časté procházky pozastaven a věci mu nebyly odňaty, mohl míti z omluvitelného omylu za to, že si smí donesené věci podržeti. Je zde okolnost, vylučující trestnost dle § 2 lit. e) tr. zák. Avšak stížnost jest na omylu, má-li za to, že pro dobu státního převratu neplatil trestní zákon; vždyť právní kontinuita nebyla na území čs. státu ani na okamžik přerušena (zákon ze dne 2. listopadu 1918, čís. 1 sb. z. a n.). První soud sice zjistil, že si obžalovaný přinesl věci v úhrnné hodnotě 358 K 80 h z vojny, zjistil však také, že nenabyl jich vlastnictví dovoleným způsobem, nýbrž, že je odcizil z držení vojenského eráru, poukázav zejména na okolnost, že obžalovaný odcizil nejen šatstvo a obuv, nýbrž i jiné předměty, jichž k umožnění návratu z fronty nepotřeboval. Poněvadž rozsudek dále zjišťuje, že je odňal z držení vojenského eráru pro svůj prospěch, v úmyslu zlodějském, jsou zde náležitosti objektivní i subjektivní skutkové podstaty zločinu krádeže. Jednali-li jiní stejným způsobem a přivlastnili-li si bezprávně věci vojenské výstroje, nečiní to jednání obžalovaného beztrestným.

Čís. 881.

Bytem »někoho jiného« ve smyslu § 83 tr. zák. jest vůči pronajímateli též byt nájemcův.

(Rozh. ze dne 8. června 1922, Kr I 655/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 12. dubna 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle § 83 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že v jednání obžalovaných manželů K-ových nelze spatřovati skutkovou